

FRAMED

hetpaleis/ Karolien Verlinden

5 okt — 24 feb

hetpaleis

FRAMED

hetpaleis/ Karolien Verlinden

korte inhoud	3
credits	4
interview	5 - 8
wie is wie	9 - 12
speellijst	14
praktisch	15

korte inhoud

foto: Clara Hermans

Het lijkt alsof ons lichaam nog nooit zo'n prominente plaats heeft gekregen in de manier waarop we naar onszelf en naar de anderen kijken. In het leven van opgroeiende jongeren leidt dat tot kwetsbaarheid, en soms tot ronduit gewelddadig gedrag: racisme, fatshaming, seksisme, pestgedrag. Het gevolg van een blik die mensen reduceert tot een lichaamskenmerk.

FRAMED wil die blik bevrijden. Acht performers delen kwetsbare details over de geschiedenis van hun lichaam. Ze tonen hoe uiterlijke kenmerken maar een fractie vertellen over wie iemand écht is. Hun woorden en bewegingen laten een zoektocht naar zelfaanvaarding en trots zien. Dit alles op de live muziek van een exclusief muzikantenduo: Hantrax creëert een aanzwellende clubvibe waarin de groep samenkomt, de trombone van Nabou Claerhout voert naar de emotionele binnenwereld van de performers.

scènebeelden

**in hetpaleis
van 5 t/m 17.10.23
+ op reis**

credits

regie/choreografie	Karolien Verlinden
choreografie/spel	Margaux Cauliez (stage), Mick Galliot Fabré, Britt Lemmens, Adina Macpherson, Gytha Parmentier, Arend Peeters
live muziek	Nabou Claerhout, Hantrax
dramaturgie	Koen Haagdorens, Lore Meesters (stage)
tekstdramaturgie	Tine Decraemer
scenografie/lichtontwerp	Ief Spincemaille
lichtontwerp	Nick Matth�
kostuum	Wim Muylleert
klankontwerp	Bob Hermans
met steun van	de taxsheltermaatregel van de Belgische Federale Overheid via Casa Kafka

interview Karolien Verlinden

foto: Clara Hermans

Jouw voorstelling heet *FRAMED*, kan je vertellen hoe je op die titel gekomen bent?

Ik zat heel erg op het spoor van kijken, en de manier waarop je kijkt. Want hebben we niet allemaal eigenlijk al een blik die een soort van vooroordeel in zich draagt? Daar was 'FRAMED' een goede verwoording voor. Iets dat geframed is, toont zich ook vanuit een bepaald perspectief. Ik ben normaal niet zo voor de Engelse titels maar ik kreeg in het Nederlands niet dezelfde gelaagdheid. Daarom is het *FRAMED* geworden.

De verhalen uit de cast zijn ook erg gelaagd. Hoe heb je ze samengesteld?

Voor de auditie heb ik iedereen enkele vragen gesteld, die moesten ze schriftelijk beantwoorden. Ik was vooral op zoek naar mensen die een bepaalde eerlijkheid of directheid hadden wanneer ze hun innerlijke gevoelens delen. Ik zocht naar een hele diverse groep performers. Bijvoorbeeld, iemand die net meer schaamte heeft versus iemand die helemaal geen schaamte heeft. Ik heb heel hard gezocht naar een combinatie van personen om een breed pallet aan verhalen verteld te krijgen. En dan kom je toch telkens weer tot de conclusie dat iedereen een ander lichaam heeft, er zelf naar kijkt en er ook vanalles van vindt. Maar dat we uiteindelijk allemaal met dezelfde onzekerheden worstelen.

Je cast bestaat uit acteurs en niet uit dansers. Dat is ook iets dat je wel vaker doet als ik naar je oeuvre kijk.

Ja, ik schipper daar heel erg tussen. Ik mis in mijn abstractie een invulling als het van dansers komt. En ik mis bij acteurs dan weer de mogelijkheid om die abstractie OK te vinden. In dit geval koos ik voor heel goed bewegende acteurs. Omdat het ook wel over een binnenwereld gaat, en acteurs krijgen die binnenwereld iets makkelijker gecommuniceerd dan dansers.

Het verhaal kunnen vertellen, was belangrijker dan het kunnen uitbeelden?

Ja klopt, ik wist dat we bij die verhalen wel persoonlijke bewegingen zouden kunnen vinden. Bewegingen die bij het lichaam passen. Daarnaast, een danser met een maatje meer, die vind je niet. Dat is uiteraard een jammere zaak en dat maakte dat ik - om een goed pallet te kunnen tonen - acteurs koos en geen professionele dansers.

Je laatste voorstellingen waren Kapot (6+) en FeL (3+). Nu maak je opnieuw een voorstelling voor jongeren. Niet je eerste keer, want ook Synchroon en dUb waren voor die leeftijdscategorie. Kriebelde het om terug voor jongeren te maken?

Nee, ik vertrek niet vanuit een specifieke leeftijd maar vanuit een eigen fascinatie. Bij Kapot was dat onhandigheid, omdat ik zelf echt heel onhandig ben. Pas daarna denk ik na over de geschikte leeftijd van de voorstelling. Dat was ook zo bij FeL. Mijn fascinatie lag toen bij de speelsheid van vormen in combinatie met licht. Als snel bleek dit ideaal te zijn voor de allerkleinsten.

In het geval van FRAMED ben ik vertrokken vanuit mijn eigen onzekerheid. Ik heb twee kinderen gekregen en ben geen danser meer. Mijn lichaam is anders dan dat ik altijd gewend was - dikker eigenlijk. Daar moest ik aan wennen. Maar tegelijk wil ik een voorbeeld zijn voor mijn dochters. Hoe kan ik mijn veranderende lichaam leren aanvaarden? Deze ene vraag deed er nog meer opduiken.

“In het geval van FRAMED ben ik vertrokken vanuit mijn eigen onzekerheid.”

Je hebt een lichaam en wat vind je daar mis aan? Wat is je binnenwereld? Welke dingen zeg je tegen jezelf over jezelf? En dan ben ik gaan terugdenken - wanneer in mijn jeugd heb ik dat ook gehad? En toen bleek dat ik dat ook had op mijn twaalfde. Toen ik hier op de balletschool zat en eigenlijk net te klein en te gespierd bleek om een ballerina te worden. Nu, dertig jaar later zit ik terug in dezelfde fase maar met andere kennis en een groter vermogen om te relativiseren. En nu kan ik hierover een voorstelling maken voor twaalfjarigen. Want misschien is het wel fijn voor hen om te horen dat we hier allemaal heel ons leven mee worstelen. Dat het erbij hoort. Dus ook hier was de fascinatie eerst en zocht ik pas achteraf voor wie dit verhaal geschikt was. Al denk ik dat dit ook voor een 15-, 16-, 20- of 30- jarige interessant kan zijn. Ik werk eigenlijk altijd met een vanaf-leeftijd.

Al is het voor een twaalfjarige nu, wel nog heel anders dan voor jou toen. Merk je bijvoorbeeld de impact van sociale media bij de spelers die een stuk jonger zijn?

Ik merk vooral dat de jonge generatie veel nood heeft aan eerlijke communicatie, aan transparante manieren van samenzijn. Misschien is dat wel net een afkeer van sociale media, waar alles schijn is. Ze voelen de noodzaak om onderling net wel eerlijk te zijn tegenover elkaar. Ik heb er natuurlijk geen onderzoek naar gedaan, maar het zou wel kunnen, dat dat een soort afspiegeling daarvan is.

Ik vind de interactie met de cast ook heel leerzaam. Ik kom uit een generatie waar niet gecommuniceerd werd, en hoewel ik vind dat het bij mij allemaal nog wel meevalt, merk ik dat ik hier de non-communicator ben in de groep. Ook dat heeft misschien wel te maken met het feit dat ik niet opgegroeid ben met sociale

media. Ik leer in elk geval superveel van die Gen Z generatie. Ik lach er altijd een beetje mee, ze zijn heel confronterend op een of andere manier. Dat vind ik uitdagend en superinteressant.

Al is het natuurlijk ook wel zo dat het er goed uit willen zien en ook continu zien dat anderen er goed uitzien wel echt een recept voor veel onzekere gedachten is. Twaalfjarigen krijgen ook vaak net een gsm, dus het is wel een soort richtmoment om met sociale media om te leren gaan. Want wat je bijvoorbeeld op Instagram ziet, zijn slechts momentopnames. Die je bovendien helemaal kan pimpen met een filter. Terwijl iemand zich in het echte leven misschien helemaal niet zo goed voelt. Het is maar wat je erbij schrijft en hoe je jezelf *FRAMED* dat mensen zien of het echt goed met je gaat.

Het is echt een samenwerking met de cast. Jij gaat aan de slag met hun verhalen.

Klopt, het is heel delicate materie want het is natuurlijk hun materiaal. Dat wat zij willen delen met mij en het publiek. Ik kan er niet mee doen wat ik wil. We moeten heel goed praten over hoe iedereen zich bij bepaalde keuzes voelt. Ook het maakproces heeft dus veel onderlinge communicatie en eerlijkheid nodig omdat het ook een kwetsbaarheid in zich draagt. Als iemand een kwetsbaar verhaal vertelt, kan ik niet plots een hele choreografische stevige scène daarachter zetten want dan doe je dat teniet. En daar duiden ze me wel heel goed op. Dan zeggen ze, je doet mijn verhaal geen eer aan door hier een ingewikkelde dansscène van te maken. Dus iedereen denkt in dat opzicht ook wel mee, maar we zijn natuurlijk ook wel met heel veel. Dus het is een balans zoeken tussen meedenken en vooruit willen gaan. Heel leerzaam allemaal.

foto: Clara Hermans

We hebben het nog niet gehad over de muziek... beats én trombone. Hoe kwam je daarbij?

Hantrax en Nabou zeiden meteen ja, daar was ik heel blij om want ik heb altijd met hen willen samenwerken. Anders dan bij andere voorstellingen worden zij met hun instrument als spelers ingezet. Ook zij deelden hun persoonlijk verhaal en daar ben ik heel blij mee.

Inhoudelijk vormen Hantrax' beats de buitenwereld, de molen waar je altijd in zit. Het feestje waar we onzeker zijn, zeker als je in de spiegel kijkt als je naar toilet gaat. De dreun die altijd maar doorgaat: elke dag om 8u30 op school zijn, hobby's, huiswerk,... De trombone vormt dan weer de binnenwereld, je eigen emoties. Dat instrument vormt een soort van spreekstem.

Ook de verhalen zijn muziek, want de teksten zijn we eigenlijk in muziek gaan omzetten en dat spelen de muzikanten ook vaak. Je voelt bij de bewegingen, als die muziek er dan onder zit, dat dat een extra soort vertelkracht krijgt. De trombone volgt zelfs bepaalde emoties in je woorden, als je hoog of laag gaat praten en dat ondersteunt heel erg de beweging. Naar het einde toe krijgt dat een gigantische emotionaliteit. In het begin dachten we nog hoe gaan we dat in ooit samen krijgen, maar dat is echt aan het lukken. Want verhaal wordt letterlijk muziek, waardoor eigenlijk puur de choreografie overblijft. Daar ben ik ook naartoe aan het werken - de pure beweging - de verlossing. Los van de gedachten, gewoon zijn. Plaats innemen. Lekker bewegen, in je lijf zitten.

“Ik wil een openheid creëren, we worden allemaal geboren met een lichaam, en je hebt dat te aanvaarden - zowel de binnen- als de buitenkant.”

Met welk gevoel hoop je dat het publiek buitenstapt?

Ik zou heel blij worden als het publiek de herkenning voelt. En beseft dat onzekerheden deel uitmaken van het leven. En dat opgroeien een leven lang duurt. Ik hoop ook op mildheid in de zaal naar de performers en elkaar toe. Zelfs de stoerste persoon is onzeker, maar het is ook niet omdat je er op een bepaalde manier uitziet, dat je je daarom ook zo voelt.

Ik wil een openheid creëren, we worden allemaal geboren met een lichaam, en je hebt dat te aanvaarden - zowel de binnen- als de buitenkant. Te vaak denken mensen dat dingen bepaalde keuzes zijn, maar heel veel dingen zijn geen keuze. Dat is gewoon, en de buitenwereld heeft die óók mee te aanvaarden. Dat gaat over pesten, over racisme, over queerness.

FRAMED gaat over aanvaarden. Ik vind het erg belangrijk om dit in deze conservatieve tijd te maken. Ik hoop eigenlijk vooral dat het binnenkomt. Iemand uitlachen is heel makkelijk. Maar als je lacht, kan je niet luisteren...

wie is wie?

Karolien Verlinden (°1981) | zij/haar

studeerde dans en choreografie (2001-2005) aan CODARTS Rotterdamse Dansacademie. Samen met Wannes Deneer en Jef Van gestel vormde ze het collectief Tuning People (2005-2023). Naast haar werk bij Tuning People creëerde ze bij Meekers – Uitgesproken Dans, fABULEUS, Theater De Spiegel, Dschungel Wien en hetpaleis. Verder doceert ze bewegingsleer, viewpoints en artistiek onderzoek aan de Toneelacademie Maastricht.

Het favoriete lichaamsdeel van Karolien zijn haar enkels.

—

Margaux Cauliez (°2001) | zij/haar

studeert een master drama aan LUCA School of Arts in Leuven. Ze speelde eerder in de dansvoorstelling *TERRAINS* van Emmi Väisänen (Passerelle) en is binnenkort te zien in een nieuwe serie voor Ketnet. Margaux doet ook productioneel werk achter de schermen, ze is sinds kort aspirant zakelijk leider bij Eigen Kweek.

“Ik heb dat zelf niet door, maar ik hoor dat ik veel met mijn voeten tegen elkaar sta.”

Het favoriete lichaamsdeel van Margaux zijn haar handen.

—

Mick Gaillot Fabré (°2000) | hij/zij/hun

is acteur, performer, maker en danser. Hij studeerde drama aan het Koninklijk Conservatorium Antwerpen. Micks werk zoekt naar een nieuwe wereld met nieuwe regels, om die waar we nu in leven in vraag te stellen. Ruimte geven aan wie niet gehoord wordt. Mick speelde vorig seizoen in o.a. *Do the Calimero* van hetpaleis & LOD muziektheater/ Lies Pauwels en is dit seizoen nog te zien in *Desire* (Louis Janssens). Verder werkt hij achter de schermen bij *Antwerp Queer Arts Festival*, en begeleidt hij de theaterworkshops bij *dekapers*.

“Ik heb ook gewoon van nature donkere kringen rond mijn ogen. Ik vind die zelf heel mooi.”

Het favoriete lichaamsdeel van Mick zijn hun billen.

Britt Lemmens (°1997) | zij/haar

studeerde o.a. aan Toneelacademie Maastricht, waar ze afstudeerde met de voorstelling *How to be good on a mountain, when you to try be good on a mountain*. Ze speelde eerder in o.a. *SNAP XL* (fABULEUS), *Level Q* (LAP vzw) en zal binnenkort te zien zijn in *Living Apartment Together* (BERLIN). Verder werkt ze achter de schermen als productieleiding en theaterdocent bij **hetpaleis** en in het verleden bij Festival Tweetakt, fABULEUS, LAP vzw, Dag van de dans en verschillende freelanceprojecten.

"Het moeilijkste dat er veranderd is toen ik twaalf was is euh... haargroei."

Het favoriete lichaamsdeel van Britt zijn haar wenkbrauwen of schouders.

—

Adina Macpherson (°1992) | zij/haar

is actrice, performer en maker. Ze studeerde aan de Toneelacademie in Maastricht. Macpherson's lichamelijkeheid is vaak het vertrekpunt in haar artistieke werk. Ze was recent nog te zien in o.a. *Peep performance* (Annica Muller) en *Wil je een snoepje?* (Belle van Heerikhuizen). In **hetpaleis** is ze dit seizoen nog te zien in *Micro... de dingen komen in opstand* van Hendrik Kegels & Sonja van Ojen.

"My hair is my beauty and my beauty is my hair."

Het favoriete lichaamsdeel van Adina is haar neus.

—

Gytha Parmentier (°1991) | zij/haar

zoekt naar diversiteit in de dagen. Ze studeerde Drama aan het KASK in Gent en is sindsdien overwegend in het theater te zien, o.a. in *SHOW* en *Wij/Zij* (BRONKS/ Carly Wijs), *Club Toulouse* (Kopergietery) en *A History of Everything* (Ontroerend Goed). Met *Wij/Zij* viel ze in de prijzen op het Fringe Festival in Edinburgh. Hedendaagse dans ontwikkelde ze door workshops en performances met en bij Les Ballets C de la B. Ze speelde in enkele series en (kort)films, startte enkele jaren geleden het danscollectief genaamd *Tw*rkShop* met als doel iedereen zo vrij en schaamteloos mogelijk aan het dansen te brengen. Ze drumt, voetbalt, verbouwt en knuffelt graag.

"Ik heet Gytha. Euh... Ik ben niet zo geboren."

Het favoriete lichaamsdeel van Gytha zijn haar billen.

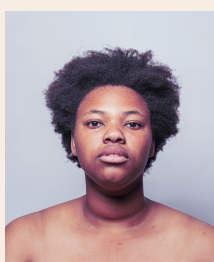
Arend Peeters (°1999) | hij/hem

is acteur en maker. Hij studeerde Drama aan het KASK in Gent. Peeters heeft een grote fascinatie voor beeldend theater. Vertrekkend vanuit beweging maakt hij toegankelijk en transparant theater zonder in te boeten aan absurditeit, abstractie en poëzie. Binnenkort is hij in **hetpaleis** te zien met *The Butterpie Effect*, een voorstelling in het kader van het festival Love at first Sight.

"Ik voelde dat ik op een andere manier mee moest zijn met de jongens, omdat ik fysiek daar nog niet was."

Het favoriete lichaamsdeel van Arend is zijn haar.

—

Nabou Claerhout (°1993) | zij/haar

is een van de meest aanstekelijke én vernieuwende jazztrombonisten van de Benelux. Na een tussenstop in de Royal Academy of Music in Londen, studeerde Nabou in 2018 af aan Codarts. Sindsdien geeft ze les en werkt ze als onderzoekster aan het Arts & Research Institute in Antwerpen. Met haar kwartet NABOU zette ze zich sinds 2019 op de kaart als soliste én componiste.

Daarnaast verdiende Nabou ook met andere projecten, o.a. als huiscomponist van LOD muziektheater, haar sporen. Zo speelde op verschillende gerenommeerde jazzfestivals en tourde door België, Nederland, Duitsland, Frankrijk, VK en Japan. In 2023 was ze de centrale gast tijdens het Brussels Jazz Festival (Flagey).

"Waarom zijn dingen erger, of waarom zijn dingen specialer, als ik dat doe?"

Het favoriete lichaamsdeel van Nabou zijn haar ogen.

—

Hantrax (°1984) | hij/hem/zij/haar

Hantrax is het alias van de Antwerpse componist, performer en pianist Han Swolfs. Hantrax doorkruist muziekcategorieën met een grillig gemak, van klassiek tot jazz tot scherpe elektronische muziek. Als componist is zijn muziek experimenteel van geest, waarbij hij ogenschijnlijk onverenigbare invloeden mengt in zijn zelfbedachte muzikale taal.

Hantrax werkt op het snijvlak van de kunsten en is betrokken geweest bij talloze creatieve samenwerkingen en producties: o.a. met Anne-mie van Kerckhoven en kunstenaarsduo Arocha-Schraenen. Of met theatergezelschap Abattoir Fermé en als solist voor het klassieke orkest van Michiel De Malsche.

"Ja euh... fitness doe ik heel graag. Ja, ik ben altijd wel heel hard bezig geweest met mijn uiterlijk."

Het favoriete lichaamsdeel van Hantrax is zijn linkerhand.

—

Koen Haagdorens (°1971) | hij/hem

is dramaturg bij **hetpaleis**. Hij werkte er mee aan *promise me* (laGeste), *Oresteia* (Simon De Vos), *Het eind van het begin van het einde* en *Een leuk avondje uit* (Jetse Batelaan). Hij initieerde het stadsproject *hetdoek* (samenwerking met DOEK vzw) en werkt dit seizoen mee aan *ALLES is niet perfect* (Mokhallad Rasem) en *WASCO* (Voetvolk). Voorheen was hij dramaturg bij NTGent, waar hij werkte met Johan Simons, Florian Fischer, Luk Perceval, Wunderbaum, Liliane Brakema en Alain Platel.

Het favoriete lichaamsdeel van Koen zijn zijn handen.

—

Lore Meesters (°2001) | zij/haar

volgde een bachelor Taal- en Letterkunde (Duits - Frans) aan de KU Leuven. Momenteel rondt ze de Master Culturele Studies aan de KU Leuven af met een stage dramaturgie en regie-assistentie bij *FRAMED*.

Het favoriete lichaamsdeel van Lore zijn haar moedervlekken.

—

Tine Decraemer (°1999) | zij/haar

studeerde in 2022 af aan het RITCS. Na een stage bij *FeL*, de vorige voorstelling van Karolien Verlinden, werkt ze nu opnieuw met haar samen. Daarnaast werkte ze sinds haar afstuderen ook als regie-assistente mee aan o.a. *Dit is niet de titel* (compagnie barbarie) en *RAARHAAR* (fABULEUS, première januari 2024). Via Slow Writing lab ontving Decraemer begin 2022 een schrijfbeurs. Ze combineert er haar passie voor taal en theater om prangende levenskwesaties te onderzoeken.

Het favoriete lichaamsdeel van Tine is haar buik.

—

Ief Spincemaille (°1976) | hij/hem

is beeldend kunstenaar en werkt met licht en menselijke/niet-menselijke relaties. Dat resulteert in een divers scala aan projecten die de grenzen van traditionele kunstruimtes overstijgen. Door samen te werken met verschillende omgevingen zoals fietsfabrieken, gevangenissen, abdijen en meer, dagen deze projecten niet alleen de noties van licht en voorbijgaande fenomenen uit, maar dienen ze ook als katalysator om de exclusiviteit van kunst zelf opnieuw te evalueren.

Als scenograaf heeft Spincemaille samengewerkt met een reeks kunstenaars en regisseurs en installaties gecreëerd voor onder andere Guy Cassiers, Seppe Baeyens, Andrea Molino en Ine Goris.

Het favoriete lichaamsdeel van Ief zijn zijn handen.

Nick Matthé (*1999) | hij/hem

studeerde Woordkunst-Drama en liep stage podiumtechniek in De Warande. In 2020 begon hij als polyvalent theatertechnieker bij **hetpaleis**. Hij speelde mee in *Kaaiman* (Het Elvis Theater) en deed er ook het lichtontwerp voor *Risjaar Modderfokker den derde* (naar Tom Lanoye en Luk Perceval).

Het favoriete lichaamsdeel van Nick is zijn rechterbeen.

—

Wim Muyliaert (*1983) | hij/hem

begon na een opleiding snit en naad in avondschoon als kleder op sets voor Belgische tv reeksen en films. Dit deed hij tien jaar lang, gecombineerd met spelen bij Tuning People, stylings en zijn eerste stappen als ontwerper voor theaterkostuums. Dit laatste werd uiteindelijk zijn hoofdberoep, o.a. bij Tuning People, Liesa Van Der AA/One trick pony, Charlotte Goessaert, Thomas Bradly/Emanuel Gat,... Sinds augustus 2022 is hij werkzaam bij **hetpaleis** waar hij ontwerpen en uitvoeren afwisselt. Ook richtte hij "Garage Jos Muyliaert" op (naar de oude garage van zijn vader) voor andere (kostuum)projecten en performances van o.a. zijn alter ego Brenda W. Aerts.

Het favoriete lichaamsdeel van Wim zijn zijn onderbenen.

—

Bob Hermans (*1973) | hij/hem

studeerde studioproductie aan het SAE Creative Media Institute in Amsterdam. In het theater deed hij o.a. geluidsontwerp voor de voorstellingen *Sylvia* (Cie Artara / Fabrice Murgia), *Een leuk avondje uit* en *Shel(l)ter* (beide producties van **hetpaleis**). Daarnaast werkte hij ook samen met muzikanten zoals An Pierlé, Liesa Van der Aa, Amatorski en Aksak Maboul.

Het favoriete lichaamsdeel van Bob zijn zijn oren.

speellijst

in hetpaleis			
05.10.23	13u30	schoolvoorstelling	grote zaal
06.10.23	20u00	première	grote zaal
07.10.23	20u00	familievoorstelling	grote zaal
10.10.23	10u00 + 13u30	schoolvoorstelling	grote zaal
12.10.23	13u30	schoolvoorstelling	grote zaal
12.10.23	20u00	familievoorstelling	grote zaal
13.10.23	20u00	familievoorstelling	grote zaal
17.10.23	13u30	schoolvoorstelling	grote zaal

op reis			
24.02.24	20u00	familievoorstelling	kunstencentrum VIERNULVIER

praktisch

foto: Clara Hermans

info & tickets

Tickets voor *FRAMED* in **hetpaleis** zijn te koop aan €3 €8,5 €13,5 en €17. Te reserveren via 03 202 83 60, info@hetpaleis.be of online op hetpaleis.be.

persaanvragen

Sarah Binnemans
T +32 (0)498 66 27 65
sarah.binnemans@hetpaleis.be

spot voorstelling uitgelicht

Luister naar de spotcast en surf naar de spot van *FRAMED* voor extra informatie, spel en inhoud rond de voorstelling.

met de steun van:

De Standaard

vrienden
van
het paleis

het paleis